

Nakana časoslova: za sve učenike i učitelje u novoj školskoj godini.

KALENDAR DOGAĐANJA

- 7. rujna – Sveti Marko Križevčanin – zaštitinik Varaždinske biskupije
- 8. rujna – **rođenje BDM – Mala Gospa**
- 14. rujna – Sjednica Područnog vijeća Zagrebačkog područnog bratstva OFS-a
- 17. rujna – **Rane svetog Franje**
- Dan oslobođenja Međimurja i Dan međimurskih branitelja
- 19. rujna – Klanjanje pred Presvetim - priprema naše bratstvo
- 21. rujna – sjednica Nacionalnog vijeća OFS-a
 - 1. listopada – Početak listopadskih pobožnosti i trodnevnice za blagdan sv. Franje. Molimo (4 dana) Franjevačku krunicu
 - 3. listopada – Uz večernju misu Preminuće sv. Franje
 - 4. listopada – Blagdan sv. Franje. Svečana večernja misa

Skupština našeg bratstva OFS-a je u ponedjeljak 7. listopada poslije večernje svete mise. Vijeće OFS-a će se sastati 30. rujna poslije večernje svete mise.

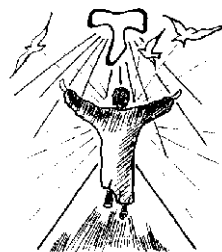
Svako ponedjeljka, tijekom večernje svete mise, braća i sestre našeg bratstva, predmole Časoslov.

Izdaje: OFS MB Župe sv. Nikole biskupa Čakovec.

Uredili: p. Anđelko Rakhel, s. Marija Bartolić, s. Marija Marciuš i s. Jasmina Tratnjak.

OFS Cvjetić

Čakovec, god. XX, broj 9 (191), rujna 2019.

Draga braćo i sestre u Kristu!

Život me nikad nije mazio, ali sam zbog toga sretna. Rođena sam s bubrežnim manama. Kad sam doznala da nema izlječenja bez operacije, odlučila sam otići u Lurd sa željom da se okupam u lurdskej vodi i zamolim Blaženu Djevicu Mariju za ozdravljenje.

Vjera mi je u to doba bila jako slaba. Kad sam se vratila kući, nisam odmah shvatila da sam ja zapravo ozdravila, ali ne na tijelu nego u duši. Već sam u Lurdu odlučila: „Bez Boga nema života!“ Od tada nije prošao dan da nisam bila na Svetoj misi, ponekad čak i dvaput na dan. Počele su se redati operacije; četiri ukupno i onda hemodijaliza. No, ipak od prve operacije do hemodijalize prošle su 42 godine. Na dijalizu sam išla dvaput tjedno, deset mjeseci. Nakon deset mjeseci nazvali su me iz zagrebačke bolnice da imaju bubrege za mene. To je bilo 27.3.2018. u 15 sati. Nazvali su i rekli: „26. se morate javiti na Rebro, do 17:30 sati.“ Taj isti dan u 20:30 sati počela je transplantacija i trajala je do 1:30. Sve se to odvijalo u Velikom tjednu, na Veliki četvrtak.

Bubrege sam dobila od jednog Slovenca starog 62. godine. Svaki dan kažem: „Bože ti si mi dao bubrege, hvala ti!“ Čovjeku od kojeg sam primila bubrege, svaki dan zahvaljujem tako da i za njega molim. Gospodin ne postupa s nama po našim grijesima, niti nam vraća po našim krivnjama. Sva djela Gospodnja, blagoslivljajte Gospoda, hvalite i uzvisujte ga do vijeka!

s. Marija Bartolić

STRUKTURA EUHARISTIJSKOG SLAVLJA

Kada govorimo o strukturi euharistijskog slavlja možemo reći da se sastoji od dvaju dijelova (Opća uredba rimskog misala glava II. br. 8): od službe riječi i euharistijske službe koje su tako usko povezane među sobom da tvore jedan bogoštovni čin. Danas postoji i okvir tih dvaju dijelova, a to su uvodni i završni obredi. Uvodni obredi imaju značaj uvoda i pripreve. Svrha je tih obreda da vjernici sabrani u jedno ostvare zajedništvo, pravo se raspolože za slušanje Božje riječi i dostojno slavljenje Euharistije. (Opća uredba rimskog misala glava II. br. 24).

Prije samih uvodnih obreda važno je spomenuti kretanje i držanje tijela kao znak dostojanstvenog i zajedničarskog slavlja euharistije. U *Općoj uredbi rimskog misala* naglašava: „Zajedničko držanje tijela, kojega se imaju svi sudionici pridržavati, znak je zajedništva i jedinstva slavlja: izražava i gaji pažnju i duhovne osjećaje sudionika“. Konstitucija o svetoj liturgiji Sacrosanctum Concilium u broju 26 upozorava: „Liturgijski čini nisu privatni čini; oni su slavlje Crkve koja je otajstvo jedinstva.“

Nadalje, *Opća uredba* napominje: „U određeno vrijeme neka se, kao sastavni dio slavlja, obdržava i sveta šutnja. Narav te šutnje ovisi o trenutku u kojem u pojedinom slavlju dolazi. Pojedinci će se sabrati u sebi kod pokajničkog čina i nakon poziva na molitvu; kad završi čitanje ili homilija, kratko će porazmisliti o onome što su čuli, a poslije pričesti hvalit će i moliti Boga u svom srcu.“

U današnje vrijeme primjećujemo kako među nama vjernicima, katolicima, manjka žive euharistijske vjere. Euharistija shvaćana na takav pogrešan način prestaje biti središte svega kršćanskog života, jer se istodobno zaboravlja ono što je tako svečano izjavio Drugi vatikanski koncil, da je „Euharistijska žrtva, izvor i vrhunac cijeloga kršćanskog života, u kojoj vjernici prinose Bogu božansku Žrtvu i sebe s njom.“ Isto tako, sveti Ivan Pavao II. svoju posljednju Encikliku naslovljuje i počinje riječima „Crkva živi od Euharistije (Ecclesia de Eucharistia vivit).“ Na temelju toga osjećamo silnu potrebu, u ovome našem vremenu, bez prestanka i neumorno buditi u svima nama pravi osjećaj prema euharistiji, kako bismo na taj način zajednički, kao vjernici, postajali sve svjesniji: Tko je temelj naše vjere i Kome smo kao vjernici povjerovali, te tako zajednički rasli u euharistijskoj vjeri, koja je danas, u ovo naše vrijeme, u svojevrstoj krizi.

Budući da je euharistija srce Crkve, pozvani smo kao vjernici posebnu pažnju usmjeriti prema tom Otajstvu koje je uistinu stvarnost od koje i po kojoj svaki vjernik treba i ima živjeti. U skladu s tim, i mi ovdje želimo tako prikazati i dočarati euharistiju kako bi ona postala srce svakog vjernika, izvor i vrhunac našega kršćanskog života.

Nitko od nas vjernika bez euharistije ne može živjeti. Tome na osobit način svjedoči primjer skupine kršćana s početka IV. stoljeća, koje kao primjer

daje i papa Franjo: „Godine 304., tijekom Dioklecijanovih progona, skupina kršćana sa sjevera Afrike zatečena je kako slavi misu te su bili uhićeni. Rimski prokonzul upitao ih je, tijekom ispitivanja, zašto to čine, znajući da je to bilo potpuno zabranjeno. Oni odgovoriše: 'Bez nedjelje ne možemo živjeti', a to znači: ako ne možemo slaviti euharistiju, ne možemo živjeti, naš bi kršćanski život umro.“ Jednostavno, po ovom primjeru vidimo da kršćanski život bez mise ne može postojati, taj se život bez mise nema čime hraniti i nema od čega rasti, kao što ni takvim životom nema snage kojim će cirkulirati tako potrebna milost, radost, mir, ljubav i ispunjenje, koje postoji samo kucanjem sakramenta ljubavi, srca Crkve, koje je euharistija.

Na žalost, kvalitetu mise kao da više ne određuje činjenica da je to susret s Gospodinom, već prije biva promatrana kao događaj na kojem je svećenik imao izvrsnu propovijed, uveo neke super nove akrobacije ili misu animira zbor mladih koji prekrasno svira sve moguće instrumente i pjeva svim glasom pjesme koje diraju srce i dušu, te su tako puno bolje od onih dosadnih skladbi za orgulje koje pjeva skupina starih baka. Naravno da sve to može utjecati na osobni doživljaj mise, ali opet, bio doživljaj ovakav ili onakav, potrebno je shvatiti da je **svaka misa**, bila ona tiha, pjevana ili raspjevana, uistinu **susret s Gospodinom** koji nikada ne može biti dosadan. Iz tih razloga želimo ponuditi i ova promišljanja kao hod kroz svetu misu u svrhu zajedničke liturgijske izgradnje, kako bismo na taj način zajednički mogli misu shvatiti i tako je na pravi način, žudeći za njom iz dana u dan, slaviti. S tom namjerom sada bi svatko od nas trebao sebi odgovoriti na nekoliko pitanja: Zašto ja odlazim na misu? Što je za mene misa? Je li misa za mene uistinu objava Boga i susret s Bogom ili pak nešto sasvim drugo? Shvaćam li misu kao zahvalu? Je li misa samo moja dužnost ili običaj koji moram kao vjernik ispuniti ili nešto više od toga? Idem li na misu zbog sebe, zbog Boga ili zbog drugih?

Ova, i mnoga druga pitanja, koja svatko sebi može postaviti, mogu biti početni korak u shvaćanju euharistije. Bilo kako bilo, za liturgijsku je izgradnju vjernika potrebno prolaziti određeni put, hod, i tako korak po korak rasti u spoznaji o misi, te time rasti u slavljenju mise.

Prema tome, da bi se govorilo o slavlju, prvo se mora govoriti o zajedništvu jer je zajedništvo uvijek preduvjet za sve ono što se događa u euharistiji. Pozvani smo postati svjesniji da je sam Gospodin taj koji nas okuplja i da to okupljanje nije bilo kakvo okupljanje, nije nekakvo čisto tradicionalno, običajno, dužno okupljanje ljudi, već okupljanje i sabiranje kojim se u „sakramentu euharistijskog kruha predočuje i izvršuje jedinstvo vjernika, koji tako tvore jedno tijelo u Kristu.“

Pripremila: s. Jasmina Tratnjak, doministra bratstva